

Dvě cesty

Jen dvě cesty ve světě jsou,
a po nich lidé jdou.
Jedna je úzká,
a druhá široká.

Tou cestou širokou
zástupy lidí jdou.
Jdou směle, pyšně,
s hlavou vzpřímenou.

Desítky, stovky, tisíce,
ze všech ras a národů,
davů směsice.

Jdou.
Spěchají.
Honí se a štvou!

Na konci cesty široké
je brána prostorná
a propast hluboká.
Tam upadnou!

Tam ďábel zaštvál je.
Už není cesty zpátky,
na cestu úzkou,
cestu do ráje.

Ta druhá cesta,
cesta úzká je.
Hrbolatá, klikatá!
Čím blíže k cíli,
tím víc se zužuje.

Člověk jde po ní často sám.
Sehnutý k zemi,
znavený, a často klopýtá
o ostré kameny.
Však Boží ruka
pozvedá ho znovu k výšinám!

Tam potká bratra,
tam zase sestru.
Kousíček někdy spolu jdou.
Díky Ti, Bože, za ně,
dnes už vím,
ani to není náhodou!

Díky Ti, Otče,
že po té úzké cestě mohu jít,
zbavena hříchu tíže,
že s Tebou spojuje mě zlatá nit,
a od země táhne výš a výše,
blíž k Tobě jen,
jen k Tobě blíže.

Čím bližší cíl,
tím cesta užší je.
Já vidím dnes,
že ještě mnohé při mě je,
co úzkou bránou neprojde.

Proto Tě prosím,
Pane můj,
Ty sám mě veď,
vždy při mě stůj,
svou krví drahou očisťuj!

Ať hotova jsem v každý čas,
projít tou úzkou bránou,
v tu nebeskou vlast.